

Да ли би Хилари Клинтон, Моника Левински и Кери Бредшо имале о чему да разговарају за ручком на Менхетну, и колико је планетарно популарни “Секс и град” само још један од (а)политичних женских жанрова коме (ни)је у Србији место?

Кери Бредшо је научила још једну лекцију. Венчање са Зверком није смело да буде веће од самог Зверке (“bigger than Mr. Big”). Зверка је побегао са сопственог венчања на којем је требало да буде сведок Керине удаје за венчаницу Вивијен Вествуд. Ко још није чуо за модну креаторку Вивијен Вествуд – не мари. Филмски критичар Роџер Еберт је у свом прилично заједљивом приказу филма Секс и град у Чикаго сан тајмсу, написао како је, сва срећа, за Вествудову ипак чуо, “али само у функцији некадашње девојке менаџера Секс Пистолса”.

Елем, на том баксузном венчању, Зверка је, по свему судећи, требало да одигра улогу бидермајера којим га је Кери намлатила. Разуме се, пошто је фурнуо с венчања. После два и по сата, колико траје филм Секс и град, заправо једна велика епизода која се наставља тамо где се завршила серија 2004. године, и Зверка је научио лекцију. Педесет му је већ, то с Кери траје обрни-окрени, десет година (од 1998, кад је НВО почео да приказује овај планетарно популарни ситком), а никад јој није написао ниједно љубавно писмо. Данима је преписивао и слао на Керин e-mail

писма из књиге “Љубавна писма великих, од 18. века до данас”. Сам је успео да смисли једно: “Све сам упропастио, али, увек ћу те волети.” После су се помирили, венчали у општини, Кери је била у обичној, безименој белој хаљиници. И, чича-мича и готова прича.

Ако нека од дама још није гледала филм, извињавамо се на спојлеру (откривању заплета и расплета) на који не упозорисмо на време. Али, рачунамо да је прошло месец дана од њујоршке премијере, београдски биоскопи су већ ушли у успешну трећу недељу приказивања Секса и града, прва серија пирата је већ распродата. Дакле, све даме које је то занимало, гледале – не гледале филм, сигурно већ знају детаље.

Оне које још увек не знају, а важно им је, свакако треба да виде како су продуценти филма мајсторски растегли неколико новинских редова у 150 минута. И направили филм

Четири јахачице и уплашени мушкарац

Пише: Зора Латиновић
понедељак, 30 јун 2008 17:28

од 65 милиона долара, који је у првој недељи приказивања зарадио 55,7 милиона долара (сад већ ту цифру треба помножити са четири или пет) и освојио титулу најбољег остварења у жанру комедије забрањене за млађе од 17 година. Виделе су га десетине милиона гледалаца. Гледатељки. И има још брдо тих бројева који прате сваки дугоочекивани биоскопски хит који то постане и пре него што падне прва клапа. По чему је то, онда, Секс и град другачији биоскопски хит? Па ваљда по неумољивим холивудским статистикама које кажу да су, прошле године, од првих педесет снимљених филмова у Холивуду, свега у пет филмова главне улоге имале жене. Телма Адамс, филмски критичар Ју-Ес виклија зато каже: “Питање је овде, може ли жена да отвори филм? Мерил Стрип не може. Џоди Фостер не може, Џулија Робертс не може. Али, Кери? Да, она може.”

Е сад, није баш да је само мушки злобан Ентони Лејн у свом отровном приказу филма Секс и град, кад пише у Њујоркеру: “Када је Грета Гарбо одиграла Ану Карењину 1935. године, била је срећна, несрећна, вољена, остављена и под возом за мање од 100 минута. Како ће, до ђавола, њене наследнице да испуне то време?”

ОК, филм је лош, наиван, нема ту ништа од секса, а и град је прилично сумњив, чиста фешн-селекшн превара, будаласта „ТВ шоу на стероидима”, кажите шта год хоћете о њему, али ко овде уопште говори о филму? Реч је о чисто женској помами, која се одавно не памти. Све те заједљиве и више него негативне критике филма Секс и град, које потписују углавном мушкарци, ниједну жену неће одвратити од гледања филма. Као што их нико није могао одвратити од гледања серије, шест година заредом. Већина жена то воли. Онако како деца воле Харија Потера. И шта сад да радимо?

Мада, међу циничним Србима, склоним разоткривању теорија завере, кола прича да је тај мушки бес на Секс и град врло контролисан и наручен. У ствари, да је то само америчка маркетиншка машинерија за дизање буке, да сад сви потрчимо да видимо филм, питајући се што су сви дигли дреку на малу женску вечерњу забаву. Можда.

Али, довољно је направити анкетицу међу мушкарцима усред Београда па доћи до податка да они “не подносе те четири глупаче”, јер “како то оне мисле да нађу љубав, кад само што трактори нису преко њих ишли”, и “шта оне, уопште, замишљају, ко су, зашто су тако надобудне и самосвесне”? Има и оних који тврде да је то “женско пријатељство, само други назив за врло смишљену лезбијску индоктринацију, јер жене се упућују на то да им мушкарци не могу бити пријатељи, а да је женски савез, то смешно сестринство, заправо замена за породицу”. И да је добро разбити га. Иако ни серију ни филм нису гледали, има и оних који за ту прилику непогрешиво цитирају Саманту Џоунс, једну од четири јунакиње, која је одавно казала: “Жене су за пријатељство, а мушкарци за секс.”

Наравно да има и оних мушкараца који немају ништа против Кери и њених другарица, али “Менхетн није Београд, а наше девојке су склоне да копирају”. Тачно, али ништа више од Београђанки с краја 19. века које су обожавале све што стигне из Париза, а моду посебно. Како било, коментар новинара Дејана Каталине демантује било какву идеју о завери америчког маркетиншког Секс и град лобија. Ево шта Каталина пише на Пресовом блогу: “Усред првенства жене су добиле још једну голему сатисфакцију – премијеру филма Секс и град. Куд ћеш боље? Пустите нас да гледамо фудбал, идите видите шта има ново са оним бакутама из Њујорка. Какве гиље фурају, које коктели пију, које ће хаљинице бити главна фора овог лета/јесени/зиме, које су нове пљувачине по мушкарцима смислиле...”

Ово последње – посебно. Није ваљда било серије која је, пре или после Секса и града, тако експлицитно, често вулгарно говорила о еректилним проблемима, премалим или превеликим полним органима, алкохоличарима, маминим синовима, сексуално исфрустрираним, заклетим нежењама, “женомрсцима, који су попримили одређени, непогрешиви смрад”, како их је уосталом описала у својој колумни у Њујорк обзерверу Кендас Бушнел, средином деведесетих, по којој су настале и књига и серија Секс и град. Дакле, док су жене биле фасциниране чињеницом да је пред њима ТВ револуција, која им у забавној форми приказује “жене од крви и меса, са свим њиховим рањивостима, стрепњама и интелигенцијом”, мушкарци су је мрзели.

Професор др Петар Бокун, неуропсихијатар, за НИН ће рећи да сигурно тај мушки бес на Секс и град долази од тога што ту нема много мушкараца за пример: “А мушкарци су заплашена бића. Све их је више, њих плаши све, а поготово кад их кастрирају самосталне жене. Оне делују кастрационо, а они беже у негативизам, следи агресија иза тога, а иза те агресије пузање и клечање и: Молим те, опрости. То су три фазе понашања уплашеног мушкарца. Нема више харизматичних личности, постоје мали чиновници у банкама, који иду на оне тим билдинге, нема више Де Гола, Черчила, Хитлера, Тита, Стаљина, Наполеона... Прошла су времена изразитих личности. Кад виде та четири јахача апокалипсе, те четири мачке америчке, наравно да се уплаше.”

Има, дакле, нешто и у томе што серија, па и филм донекле, базично, на прву лопту показује да су улоге промењене. Јер, дошло је време Дон Жуанки, каже проф. др Зорица Томић, социолог културе. Дон Жуанке су жене које лове и одбацују мушкарце на начин на који западноевропски културни миље представља Дон Жуана као бескрупулозног трошитеља жена.

И те како има и оних еманципованих жена које не подносе серију Секс и град. Ипак све те самосталне, богате, образоване жене у прескупим и неудобним “маноло бланик” сандалицама и “луј витон” ташнама, лове једно – бурму. Свака на свој начин. “Ипак је тај фантазам о удаји и те како присутан, иако га сценаристи кроз њихове ликове наводно демантују све време. Јака конзервативна црта живели-су-срећно-до-краја-живота само је заоденута тим фантазмом који се у западноевропском културном кругу одређује као мушки принцип, принцип Дон Жуана, узми и остави” (др Зорица Томић). Зато је цео тај серијал регресиван јер потврђује владајуће парадигме, непримерене стварности.

Фантазам о мушкарцу који бежи и карикатура еманциповане жене у којој чучи та перфидна, покварена, лукава ловитељка мужа која ће га на крају заувек зауздати. И Секс и град, дакле, само потврђује део те базичне парадигме, закључује др Томић, а то је да су жене лукаве и покварене, опасне кад су самосвесне и да ће на крају обрлатити сваког мушкараца, а они су опасни све док не буду савладани. Према томе цео тај серијал говори о борби полова и – то је све. Није ни чудо што се та иста борба наставља и у медијским анализама новог холивудског хепиенд трика, али и у председничким кампањама.

Зато је, ваљда, неке од аналитичара пало на памет да све Американке које су чекале у реду за биоскопску карту стрпа у губитнички табор Хилари Клинтон. И да установи да све оне које су гласале за Хилари, али и оне које ће гласати за Џона Мекејна, гледају Секс и град. Ваљда и зато што је бес критичара филма за понечији укус попримио сексистичке размере, које су на неки начин приближиле Сару Џесу Паркер и Хилари Клинтон. Прва је проглашена најмање привлачном и најнесексипилнијом женом на свету у мушком часопису Максим, а друга је убеђена да јој је сексизам срушио кампању, ваљда због оних парола: “Опеглај ми кошуљу”.

Истог викенда који је означио крај кампање за Хилари Клинтон, поворке белих и добро обучених жена су стајале пред америчким биоскопима ишчекујући премијеру Секса и града. Необична подударност. Злуради кажу да беспослене клинтоновке нису имале где да оду тог викенда, јер је већ и највернијима постало јасно да је Хилари Клинтон изгубила од Барака Обама. Па су отишле у биоскоп. Иако је, при том, познато да је Клинтонова уживала подршку старијих белкиња, како пише магазин Слејт, а публику Секса и града чине девојке од 25 па навише, пресудило је Галупово истраживање. По њему, суштинска подршка Клинтоновој биле су белкиње свих узраста. У дуелу Клинтонова – Мекејн, оне би свакако гласале за Хилари, али у случају дуела Обама – Мекејн, оне гласају за Мекејна. Кад се сви ти подаци баце на папир, магазин Слејт тврди да су белкиње које су гласале за Хилари Клинтон, у ствари и обожаватељке Кери, Миранде, Шарлоте и Саманте.

Елем, није само Галупово истраживање доказ неке тајне везе између Хилари Клинтон и Кери Бредшо. Клинтонова јесте прва озбиљна жена кандидат за председничке изборе у Сједињеним Државама. Али је ипак жена успешног политичара, бившег председника Сједињених Држава, који ће остати упамћен по својој секс-афери у Овалном кабинету Беле куће. То га је умало уништило као председника, али му није уништило брак са Хилари. Дакле, иако приличан број феминисткиња ставља свој жетон на Обаму, за то време Секс и град слави женску независност, сексуалну испуњеност и женски каријеризам, суштинске вредности сваке озбиљне феминисткиње, пише Тимоти Ноа у Слејту. Али то је само у једном рукаву. У другом, пред нама су жене оптерећене скупом гардеробом, новцем и статусом, које лове богатог мужа. Дуго и стрпљиво. Јер, ни самостална Кери не може да одоли а да се не похвали својим другарицама како је господин Зверка само за њих двоје купио пентхаус апартман на Петој авенији, у којем ће само за њу направити велики орман за све њене крпице и штиклице. И лепо каже Миранди: “Буди љубоморна, драга.” Кери такође сасвим пословно саопштава Зверки да се она неће осећати материјално збринутом у стану који је он купио, па тако и креће

Четири јахачице и уплашени мушкарац

Пише: Зора Латинковић
понедељак, 30 јун 2008 17:28

цела прича о венчању. Други пут, пак, та просидба изгледа бајковито – обоје су научили “лекцију” – у гардероберу који личи на девојачку собу, Зверка принчевски клекне и живели-су-срећно-до-краја-живота.

Тако, Хилари Клинтон и Кери Бредшо на неки начин представљају врсту компромисног женског сна о моћи. Оног донжуанског лова на прстен.

Хилари Клинтон је умало победила на номинацијама за демократског кандидата, али тек пошто се удала за господина Зверку – Била Клинтона, закључује Тимоти Ноа. Као што је и Вивијен Вествуд прво ваљда требало да буде девојка менаџера Секс Пистолса, па чувена модна креаторка, о чему за нечији укус сексистички говори и Роџер Еберт на почетку овог текста.

За крај, треба подсетити гледатељке да Кери Бредшо нимало није остала имуна на политичаре. И да је већ у трећој сезони серије Секс и град, схватила, у једној од својих колумни, какву моћ политика собом носи. Кери се забавља са извесним политичарем Билом Келијем. Опет нека предизборна кампања, само градска, ваљда, а Кери се за улогу политичареве девојке облачи у стилу “Џеки Кенеди, ране године”... И све би било добро да тај њен дечко, политичар Кели не тражи од ње да усред секса уринира по њему. И док се Кери гуши у понижењу и неразумевању те игре моћи и доминације, поврх свега, Келијев изборни штаб и организатори кампање сматрају да није политички паметно да Келијева девојка буде ауторка колумне о сексу. Делује, кажу, помало неморално. Кери, увређена и разјарена, виче: “Ја пишем о сексу, али ти волиш да људи пишају по теби!” Кандидат Кели јој лицемерно одговара: “Да, али за то нико не зна.” Онда Кери узме лаптоп и напише своју колумну. Само изостави име политичара.

Да ли би Хилари Клинтон, Моника Левински и Кери Бредшо имале о чему да разговарају за ручком на Менхетну? И да ли би могла да им се придружи и нека београдска дама?

Abso-fucking-lutely, рекао би Зверка.

(НИН)